

text
Víctor Raga

il·lustracions
Montse Español

bromera

A menjar toca!

Explora el món de l'alimentació amb el senyor Cantalombardi

Martí és el narrador d'aquestes aventures i viu en una finca del carrer de la Llibertat. No és que siga poregós, però, si no és necessari, no li agrada ficar-se en problemes. I encara que siga necessari tampoc.

Helena és companya d'escola de Martí i viu a la mateixa finca. És molt bonica i responsable, o això diu la gent, però a Martí encara li agradaria més si no estiguera tot el dia fent-lo enrabiatar.

Helena pensa que Martí és tendret com un osset de peluix, i això, a Martí, li fa ganes de vomitar.

El senyor Cantalombardi és un home major, ja jubilat, que viu a l'àtic de la finca de Martí i Helena. Té els cabells blancs i completament rebolicats. El seu pis està ple de trastos i d'aparells científics. Sap tantes coses que Martí encara no té clar si en el passat va treballar de professor, d'espia o de venedor de formatges i xoriços.

A MENJAR TOCA!

Redó com el plat saludable

Hi ha tres coses en la vida que em trauen de polleguera: la primera, les divisions amb decimals; la segona, la neteja anual de les dents, i la tercera, el forat dels dònuts de xocolate. Però encara hi ha una quarta cosa que em fa enrabiàr més, i és que Helena em diga *preciositat* i em vulga fer de mare. Ja és prou pesat haver d'aguantar-la cada dia a classe. Damunt, vivim a la mateixa finca i sempre

anem junts a tot arreu. «Sou com la corda i el poal», diu la mare, que és com dir que som carn i unglà. Però no soc el seu osset de peluix, i hi ha coses que no estic disposat a tolerar. Em diuen Martí, amb accent a la *i*, que quede ben clar. Ni Tinet, ni Tino, ni molt menys *preciositat*.

Un dia vam quedar a casa del senyor Cantalombardi per a ballar. No és que haguérem de ballar amb el senyor Cantalombardi, però l'home ens estava ensenyant els passos de la jota. Sabeu què és una jota, no? No parle de la lletra de l'abecedari, sinó d'un ball tradicional que es diu així: la jota. Al final de curs farem una funció escolar i Helena i jo hem de fer de parella de ball.

Parella de ball, eh?, res de nòvios! Ecs!

Que qui és el senyor Cantalombardi?
Bona pregunta. És un home major, ja jubilat,

que viu a l'àtic de la nostra finca. Abans de conèixer-lo em pensava que era l'home del sac, però després vam descobrir que era una mena de científic, un tipus un poc estrany que sap de tot, de cuina i de solfa, tant pot guisar un arròs caldós com tocar la pandereta. Fa un temps Helena i jo el vam defensar contra una gent dolenta que el volia traure de sa casa i ens en vam fer amics.

Ens agrada passar el temps junts. La seua terrassa és plena d'aparells per a mesurar els fenòmens atmosfèrics, té un viver per a cultivar plantes i un telescopi potentíssim per a observar els cràters de la Lluna. O per a espigar el veí de davant quan s'està furgant el nas, he, he.

Helena sempre està preguntant coses al senyor Cantalombardi, i ell ens ensenya tot el que sap.

A mi m'encanta berenar assegut al sofà-balancí de la seua terrassa. No hi ha res millor que beure una botella de litre i mig de cola i menjar un paquet de papes familiar i una caixa de xocolatines mentre ells parlen i xarren pels colzes. Això és la bona vida, sí, senyor!

Però, com sempre, Helena ho ha d'espantar tot. Aquell dia estàvem berenant tan tranquils i de colp i repent la *Totm'hoseperquesoclamardellesta* m'amolla:

—Et posaràs malalt de la panxa si no pares de menjar creïlles fregides i bombons de xocolate. És una barreja fatal. Però fatal fatal.

«Fatal», sí, fatal de la botiga del poal. Fixeu-vos com parla, aquesta xicoteta. Ja em direu si això no és gastar fums de marquesa!

—Que no has sentit parlar de la propietat commutativa? —vaig protestar, i se'm va esca-

par un rotet-. Tots els aliments es mesclen a l'estómac, i l'ordre amb què arriben allí dins no altera el resultat de la digestió.

-Sí, tu fes broma d'això, però quan voldràs no podràs.

«Quan voldràs no podràs.» Què us havia dit? A Helena li agrada dir frases de tieta gran, com si jo fora un cagó de tres anys i ella m'haguera de torcar la bava.

-Tu no ets ma mare, Helena. Res t'importa si m'afarte de creïlles fregides o si... -Se'm va escapar un altre rotet.

-O si et beus quatre gots de cola i t'unfles com un globus i al final rebentes.

-Què passa, tinc set!

-I per què no beus aigua?

-Perquè m'agrada més la cola.

-No podràs ballar la jota si no pares de fartar.

–I què? No m’agrada ballar. Ni la jota, ni la pe ni la hac intercalada.

–Estaràs molt guapo vestit amb sara-güells.

–Sí, tant com tu vestida d’albergínia!

La discussió havia pujat de to i el senyor Cantalombardi es va posar pel mig.

–Vinga, pareu d’estralejat, que sembleu el gat i el gos.

–És culpa d’ella. Sempre està fent de mes-tretites.

El senyor Cantalombardi em va posar la mà al muscle.

–Helena té raó, Martí, és important seguir una alimentació saludable –va dir–. No cauràs malalt per prendre de tant en tant un refresc, per exemple, però convé evitar-ho. Entre altres coses, una dieta desequilibrada pot provocar obesitat.